

عنوان مقاله:

تعهد دولت ها به ایمن و پایدارسازی سکونت گاه ها در مقابله با تغییرات اقلیمی در چارچوب حقوق بین الملل

محل انتشار:

فصلنامه جغرافیا و برنامه ریزی منطقه ای، دوره 12، شماره 46 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسنده:

مریم اسلامی فرد - فارغ التحصیل رشته ی حقوق بین الملل دانشگاه علامه طباطبائی ره

خلاصه مقاله:

پژوهش حاضر به موضوع تعهد دولت ها به ایمن و پایدارسازی سکونت گاه های انسانی در مقابله با تغییرات اقلیمی در چارچوب حقوق بین الملل می پردازد. هدف از نگارش این پژوهش تبیین تعهدات حقوقی دولت ها به ایمن و پایدارسازی سکونت گاه ها در مقابله با تغییرات اقلیمی در چارچوب حقوق بین الملل است. این پژوهش به صورت کیفی، تحلیلی، توصیفی و به صورت کتابخانه ای انجام گرفته است. تغییرات اقلیمی از جمله عواملی است که از دهه ها قبل پایدارسازی سکونت گاه ها را با چالش رو به رو ساخته و خسارات بسیاری را به محیط زیست بشر وارد آورده است. بنابراین دولت ها در قالب معاهدات و کنوانسیون های زیست محیطی سعی در کنترل این پدیده نموده اند. گرچه کنوانسیون ها و اسناد حقوقی بسیاری به تعهدات دولت ها به پایداری سکونت گاه ها در مقابله با تغییرات اقلیمی و همچنین کاهش بلایای طبیعی که همگی سکونت گاه های انسانی را دچار چالش می سازد، تاکید نموده اند و هر یک از دولت های عضو تعهداتی را جهت مقابله و کنترل تغییرات اقلیمی و کاهش انتشار گازهای گلخانه ای و از طرفی سازگاری محیط زیست بشری با پدیده تغییرات اقلیمی همچون ایمن سازی سکونت گاه ها و اماکن بشری عهده دار شدند، اما به دلیل ویژگی غیرالزام آوری شان چندان مورد توجه دولت ها نیستند. اما در هر صورت می توانند به عنوان سازوکاری موثر در کنترل تغییرات اقلیمی و ایمن نمودن سکونت گاه ها مثر ثمر باشند.

کلمات کلیدی:

سکونت گاه های انسانی، تعهد دولت ها، تغییرات اقلیمی، حقوق بین الملل، توسعه پایدار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1429087>

